

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. R.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 5478/DS/2016, JID: 182433/2016/KUUK/Ne,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 5478/DS/2016, JID: 182433/2016/KUUK/Ne, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 5478/DS/2016, JID: 182433/2016/KUUK/Ne, jímž bylo pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 8. 2016, č. j. MM/OPD/OKS/49605/2016/Čerl, jímž byla žalobci dle ustanovení § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pořádková pokuta ve výši 500 Kč, neboť porušil ustanovení § 60 odst. 1 téhož zákona tím, že se dne 20. 7. 2016 bezdůvodně nedostavil na výzvu k podání vysvětlení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný pochybil, když posoudil podání žalobce ze dne 10. 10. 2016 jako opožděné odvolání, neboť toto podání nebylo odvoláním podaným po lhůtě, ale bylo toliko doplněním odvolání podaným dne 6. 9. 2016 o jeho vlastnoruční podpis. Žalobce připustil, že odvolání doplnil zhruba dva týdny poté, co k tomu byl vyzván opětovnou výzvou, nicméně v této výzvě nebyla uvedena určitá lhůta, ve které musí žalobce výzvě vyhovět. Vzhledem k tomu, že je zde pochybnost o tom, kdy lhůta k provedení tohoto úkonu skončila, je nutné hledět na podání ze dne 10. 10. 2016 jako na včasné. Opětovná výzva nemohla žalobce zavazovat též z důvodu, že v ní chybělo poučení o následcích jejímu nevyhovění v podobě nepřihlédnutí k podanému odvolání. K tomu žalobce dodal, že pokud by nedoplnil podané odvolání přes řádnou a srozumitelnou výzvu, měl správní orgán zkoumat, zda lze odvolání i přes absenci vlastnoručního podpisu projednat a pokud ne, bylo namíste řízení usnesením zastavit a nikoliv odvolání zamítnout jako opožděné. I kdyby bylo doplnění odvolání učiněno po lhůtě, byl by žalovaný povinen k tomuto podání přihlédnout, neboť vlastnoruční podpis byl doplněn ještě předtím, než bylo odvolací řízení zahájené podáním ze dne 6. 9. 2016 zastaveno. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005-80, ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015-36, a ze dne 6. 10. 2004, č. j. 2 Azs 117/2004-54. Žalobce současně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť není zřejmé, jaké konkrétní podání žalovaný zamítl jako opožděné odvolání a na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru o opožděnosti odvolání žalobce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že správnímu orgánu I. stupně bylo dne 14. 9. 2016 doručeno podání (k poštovní přepravě předáno dne 12. 9. 2016), jež se svým obsahem shodovalo s e-mailem ze dne 6. 9. 2016 a o němž žalobce tvrdí, že není samostatným podáním, nýbrž pouze doplněním odvolání ze dne 6. 9. 2016. Ani podání ze dne 12. 9. 2016 však nebylo podepsáno, a tudíž jej dle žalovaného nelze považovat za doplnění odvolání. Skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobce vyzval k odstranění vad podání výzvou ze dne 8. 9. 2016 a dále opětovně výzvou ze dne 16. 9. 2016, nebyla dle názoru žalovaného nejvhodnějším řešením, nicméně se nejednalo o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani na soulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl soudu žalobu zamítnout a o nákladech řízení rozhodnout tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Výzvou ze dne 20. 6. 2016 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k podání vysvětlení k prověření oznámení o přestupku, spočívajícího v porušení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který měl být spáchán dne 13. 5. 2016 v 20:50 hodin v ulici Sibiřská, v Ústí nad Labem s vozidlem tov. zn. BMW, reg. zn. „X“. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 8. 2016, č. j. MM/OPD/OKS/49605/2016/Čerl, bylo zjištěno, že žalobce se k podání vysvětlení dne 20. 7. 2016 nedostavil, ačkoliv mu byla předmětná výzva doručena dne 24. 6. 2016 do vlastních rukou. Žalobce dne 6. 9. 2016 podal proti uvedenému rozhodnutí prostřednictvím emailové zprávy odvolání. Následně byl žalobce výzvou ze dne 8. 9. 2016 upozorněn na vady svého podání a vyzván k jeho doplnění. Žalobce dne 12. 9. 2016 prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb odeslal správnímu orgánu I. stupně shodné podání znovu. Správní orgán na druhé podání žalobce zareagoval opětovnou výzvou k doplnění podání, která byla vypravena dne 16. 9. 2016. Dne 10. 10. 2016 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně odvolání stejného obsahu jako dne 6. 9. 2016, které se lišilo jen přidáním podpisu.
7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce včasnosti podaného odvolání poté, co žalovaný zamítl žalobcovo odvolání pro opožděnost.
9. Dle ustanovení § 37 odst. 2 věty první, druhé a čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, případně jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
10. Dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
11. Dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
13. Dle ustanovení § 82 odst. 2 věty první správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že není zřejmé, jaké konkrétní podání žalovaný zamítá jako opožděné odvolání a na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru o opožděnosti odvolání žalobce. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně marně uplynula dne 12. 9. 2016, a proto nabylo rozhodnutí dne 13. 9. 2016 právní moci, přičemž dále uvedl, jaká podání od žalobce obdržel a vysvětlil, jakými nedostatky tato podání trpěla. Jelikož žalobce nedostatky předchozích podání napravil až dne 10. 10. 2016, žalovaný dospěl k závěru, že odvolání je nutné považovat za opožděné.
16. Dle názoru soudu je tak zcela zřejmá úvaha žalovaného o opožděnosti žalobcova odvolání, když měl za to, že do uplynutí odvolací lhůty žalobce nepodal odvolání, které by splňovalo všechny zákonné náležitosti. Z kontextu odůvodnění a ze skutečnosti, že žalobcova podání ze dne 6. 9. 2016 a 12. 9. 2016 byla podána před uplynutím odvolací lhůty, lze přitom dojít k závěru, že jako opožděné odvolání žalovaný posoudil podání žalobce ze dne 10. 10. 2016. Napadené rozhodnutí lze proto v tomto ohledu považovat za přezkoumatelné.
17. Žalobce dále namítal, že nebyl ze strany správního orgánu I. stupně řádně vyzván k doplnění odvolání, a to proto, že ve výzvě ze dne 8. 9. 2016 nebyla stanovena žádná lhůta k opravě vad podání a že v opakované výzvě ze dne 16. 9. 2016 byla tato lhůta vyjádřena neurčitě. Pochybení shledal i v tom, že nebyl poučen o následcích nesplnění výzvy v podobě nepřihlédnutí k podanému odvolání.
18. Postup správního orgánu upravený v ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu směřuje zejména k tomu, aby mohla být hájena práva účastníků řízení v co největší míře, a to v případech, kdy podání nemá předepsané náležitosti či trpí jinými vadami. Za takových okolností správní orgán pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Smyslem tohoto ustanovení je tedy snaha předejít situacím, kdy by se účastník řízení nemohl domoci svých práv jen pro nesplnění zákonných náležitostí podání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, dostupný na www.nssoud.cz).
19. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda je nezbytné, aby součástí výzvy, kterou správní orgán vyzývá účastníka řízení k odstranění vad podání, bylo uvedení lhůty, v níž má opravu podání provést a pokud to nutné je, jakým způsobem je možné takovou lhůtu vymezit.
20. Jelikož ust. § 37 odst. 3 správního řádu hovoří jen o „poskytnutí“ lhůty k odstranění nedostatků podání, je pro určení povinností, které správnímu orgánu plynou z tohoto postupu, použit obecného ustanovení o lhůtách k provedení úkonu obsaženého v hlavě IV. správního řádu. Ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu již hovoří o tom, že správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí, z čehož dle názoru soudu vyplývá, že správní orgán je povinen, vedle toho, že přiměřenou lhůtu účastníkovi řízení fakticky poskytne, též účastníkovi sdělit jaká lhůta mu je poskytnuta. Uvedení lhůty též nepochybně přispívá k právní jistotě účastníka, který přestože nedostal zákonným požadavkům kladeným na jím učiněné podání, bude vědět, v jaké lhůtě může vytýkané nedostatky odstranit bez toho, aby to pro něj mělo následky v podobě pro něj negativního rozhodnutí. Tento závěr soud navíc shledá plně v souladu s výše uvedeným principem, že smyslem ust. § 37 odst. 3 správního řádu, je především pomoci těm, kdo podali nedokonalé podání, aby tyto vady odstranili.

21. K otázce určitosti stanovené přiměřené lhůty soud předně uvádí, že při jejím posouzení vycházel z premisy, že: „*lhůtou je myšleno stanovení časového intervalu, v němž je třeba něco vykonat, jinak nastane zákonem předpokládaný (zpravidla negativní) následek a že smyslem právního institutu lhůty je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv*“, kterou vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. 33/97. Ve světle tohoto názoru, se kterým se zdejší soud ztotožňuje, je na místě trvat na požadavku, aby správní orgán přesně specifikoval okamžik, resp. lhůtu do kdy má být úkon účastníka proveden, a to zpravidla prostřednictvím počtu dnů či týdnů, s nimiž správní řád coby jednotkami pro vymezení délky časového úseku ve svém § 40 počítá. Stanovení lhůty vymezené slovy „doplnění podání učinite co nejdříve“ zjevně neodpovídá výše uvedeným požadavkům pro stanovení lhůt. K tomu soud doplňuje, že lhůta, jak ji vymezil správní orgán I. stupně, nemůže obstát též z důvodu, že ji není možné přezkoumat z hlediska její přiměřenosti, které předpokládá ust. § 37 odst. 3 správního řádu, neboť slovní spojení „co nejdříve“ je výlučně subjektivního charakteru.
22. Lze tedy uzavřít, že správní orgán pochybil, když neuvedl ve výzvě k doplnění podání ze dne 8. 9. 2016 lhůtu vůbec, resp. když ve výzvě k doplnění podání ze dne 16. 9. 2016 lhůtu určil neurčitě, čímž vystavil žalobce značné nejistotě ohledně jeho procesních práv, a tudíž jednal v rozporu s principy právní jistoty a předvídatelnosti postupu správního orgánu. V nestanovení určité lhůty pro doplnění odvolání soud shledal zásadní pochybení správních orgánů, kterým dle názoru soudu došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
23. Pokud jde o pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v neuvedení poučení o následcích nesplnění výzvy v podobě nepřihlédnutí k podanému odvolání, soud k této námitce uvádí následující.
24. Dle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
25. Na tomto místě je třeba uvést, že přestože z ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu výslovně nevyplývá povinnost správního orgánu, vedle výzvy k odstranění vad podání, poučit účastníka řízení i o eventuálních negativních následcích nesplnění výzvy, je tuto povinnost nutné dovodit z obecné poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu. Jak plyne z citovaného ustanovení, poučovací povinnost není absolutní, nýbrž má být přihlédnuto k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby.
26. V projednávaném případě soud vzal v úvahu zejména skutečnost, že šlo o úkon spojený s odvoláním a účastník řízení nebyl zastoupen zmocněncem, přičemž dospěl k závěru, že povinnost poučit žalobce o následcích nedoplnění podání správnímu orgánu I. stupně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vznikla. Odvolání je totiž klíčovým procesním institutem, kterým se účastník řízení může domoci přezkumu prvostupňového rozhodnutí orgánem odvolacím, a proto má soud za to, že právě zde plní poučovací povinnost svoji důležitou roli. Pokud jde o posouzení osobních poměrů, soud doplňuje, že jiná situace by nastala, jestliže by byl žalobce zastoupen zmocněncem, který je advokátem či v roli zmocněnce často vystupuje v typově obdobných případech, jak vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59, dostupného na www.nssoud.cz.

27. Jelikož ani jedna z výzev k doplnění podání neobsahovala stanovení určité lhůty, v níž mají být nedostatky žalobcova odvolání odstraněny a jelikož absentovalo jakékoliv poučení o možných negativních následcích nesplnění této výzvy, je správní řízení postiženo procesní vadou, kterou bude nutné odstranit. Soud v těchto skutečnostech spatřuje zásadní pochybení správního orgánu, který nedostatečně vyzval žalobce k doplnění jeho odvolání, čímž dle názoru soudu došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
28. Žalobcova další námitka směřovala k chybnému procesnímu postupu, kdy žalovaný měl zkoumat, zda lze odvolání i přes absenci vlastnoručního podpisu projednat a pokud by to možné nebylo, měl řízení zastavit a nikoliv odvolání zamítnout jako opožděné. Soud shledal tuto námitku důvodnou.
29. Předtím než se soud mohl zabírat otázkou právních důsledků nepodepsaného odvolání a přezkumem postupu žalovaného, musel nejprve posoudit, zda vůbec žalobce podal odvolání včas. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 26. 8. 2016, odvolání bylo odesláno správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím veřejné datové sítě dne 6. 9. 2016 a poté bylo dne 12. 9. 2016 v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu autentifikováno žalobcem v písemné formě. Soud proto dospěl k závěru, že odvolání bylo žalobcem podáno dne 6. 9. 2016, tedy v zákonné odvolací lhůtě, neboť ta dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu končila až dne 12. 9. 2016.
30. K otázce právních účinků blanketního odvolání, které neobsahuje podpis odvolatele, soud předesílá, že ta je v současné době předmětem posouzení, kterým se zabývá rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to na základě usnesením čtvrtého senátu jmenovaného soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 4 As 113 2018-31. Věc byla rozšířenému senátu předložena pro rozkol v dosavadní judikatuře s otázkou, zda je správní orgán povinen projednat podání trpící vadou spočívající v absenci podpisu podatele i přesto, že tato vada nebyla odstraněna ani přes výzvu správního orgánu.
31. Vzhledem k tomu, že rozšířený senát Nejvyššího soudu dosud v uvedené věci nerozhodl a nevyslovil tedy sjednocující stanovisko v této otázce, nezbyvá zdejšímu soudu, než setrvat na dosavadním názoru (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2018, č. j. 15 A 187/2017-31, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud dospěl již dříve k závěru, že absenci podpisu na podání lze považovat za vadu, pro kterou nelze v řízení pokračovat, neboť z každého podání je nutno seznat, která osoba je činí.
32. Soud podotýká, že uvedený právní názor opírá o stále převažující judikaturu Nejvyššího správního soudu, když je nutné konstatovat, že názory druhého senátu (ve věci sp. zn. 2 As 80/2017) či devátého senátu (ve věci sp. zn. 9 As 63/2015) jsou menšinové, jak ostatně vyplývá i z usnesení o předložení věci rozšířenému senátu. V něm čtvrtý senát poukázal na odlišné názory pátého, šestého a osmého senátu Nejvyššího správního soudu, přičemž sám se k tomuto názorovému proudu přiklonil, když dodal, že závěr druhého senátu je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu ojedinělý (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 105/2012-40, ze dne 18. 8. 2017, č. j. 5 As 204/2016-27, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31, dostupné na www.nssoud.cz).

33. Lze tedy shrnout, že žalovaný pochybil, když odvolání žalobce shledal opožděným a na základě ust. § 92 odst. 1 správního řádu jej z tohoto důvodu zamítl. Přestože žalobce odvolací lhůtu splnil, zůstává skutečností, že odvolání nebylo vlastnoručně podepsáno, což je dle výše nastíněného názoru soudu nutné považovat za vadu, pro kterou nelze pokračovat v řízení. Za takové situace je třeba odvolací řízení skončit některým ze zákonem předvídaných způsobů, když v úvahu připadá postup dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s ust. § 93 odst. 1 správního řádu, tj. pro neodstranění vad podání řízení zastavit. V takovém případě se totiž neuplatní ani postup dle § 89 odst. 2 správního řádu, které přikazuje přezkoumat zákonnost prvostupňového rozhodnutí, i pokud je napadeno jen blanketním odvoláním bez uvedení konkrétních námitek. Dle soudu lze proto v postupu žalovaného shledat podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
34. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
35. Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z částky 6 800 Kč - dle ustanovení § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)